

ДУРЕПА НАБИТА

– Агов, ти що, образилася?!

Голос Теї розітнув тишу в класі.

Я низько схилилася над партою. Очі за скельцями окулярів дуже пекли.

– Соррі, дурепо! – крикнула Тея. – Якщо правда вуха ріже, то це твої проблеми, не наші!

Роня і Ширін зайшлися глузливим реготом, я навіть очі не встигла зажмурити.

Отакі вони завжди. Гигочуть і потішаються, що б не сказала Тея.

Ненавиджу оте гиготіння. Воно – як зашморг на шії.

Суспільствознавство я теж ненавиджу. Після того як улітку Буділь гепнулася на веранді обличчям додолу й вивернула собі шию, вона вже не може бути нормальною учительцею. Каже нам обговорювати в групах матеріал уроку, а сама тим часом ховається за кафедру і читає журнал «Телегід». Можна подумати, що Буділь до того ж глуха, бо ніколи й не писне, коли Тея

зі своїми гламурними подружками вчиняє гармидер на уроці. Я чую хіба лиш її зітхання і шелест сторінок.

– Не зважай на них, – сказав Нільс.

Ми завжди працюємо з ним в одній групі.

– Те, що Тея прозиває тебе *fucking loser*, зовсім не означає, що ти ним є, – підбадьорливо усміхнувся він.

Я скоса глянула на нього.

Усі ж знають: якщо Тея щось каже, то це – правда. Вона найкрутіша дівчина в сьомих класах і може дати фору навіть старшокласникам. Хочеш із нею дружити, лукав, але в усьому з нею погоджуйся. І якщо не хочеш – теж. Як не слухатимешся, попусе вона тобі крові. Про це я знаю геть усе.

– І ще одне! – гукнула Тея. – Я попри все братиму участь у Конкурсі талантів. Можете вже починати вітати!

Я подивилася на Нільса й зітхнула. Він теж зітхнув у відповідь.

Як це типово!

Просто щоб ви знали, про що йдеться: Конкурс талантів однозначно є найбільшою подією осені в нашій школі. Це змагання учнів від п'ятого до сьомого класу, відкрите для всіх, хто забажає долучитися. Можна грати на музичних інструментах, співати, танцювати, розповідати жарти чи розігрувати якісь сценки – будь-що на вибір.

Журі складається з одного вчителя, когось одного з батьків і двох учнів. Зазвичай журі дуже суворе. Торік представником від батьків була мама Бйорна Інґе, мого однокласника, – непробивна, мов кремій. Зарубувала по черзі всіх учасників, у тому числі і Тею, яка

опинилася аж на п'ятому місці зі своїм танцювальним номером. Поступилася навіть Турфіннові з паралельного класу, а той, одягнений у народний стрій, просто тирликав на губній гармонії!

Після нищівної поразки Тея вирішила бойкотувати всю ту дурню, як вона висловилася. Роня і Ширін – із нею заодно. Не можу сказати, що я дуже засмутилася. Чи Нільс, зрештою. До цьогорічного конкурсу залишалося всього два тижні, і ми вже потай почали невимовно тішитися. Цілий вечір без Теї, Роні та Ширін!

Мали б розуміти, що це занадто шикарно, щоб бути правдою.

– Угадай, з ким я братиму участь у конкурсі! – верещала Тея.

Я мовчала.

Гадала, Тея візьме собі цього року до компанії Роню та Ширін, можливо, ще кількох дівчат-випендрьох, які вміють дригатися у танці.

– Агов, ти що, оглухла?! – рявкнуло в мене поза спиною. – Я сказала: вгадай, з ким я братиму участь у конкурсі!!!

Я обернулася до книжкових стелажів у самому кінці класу.

Я завжди сиджу за першою партою, перед самим учительським столом, тому не можу бачити, що діється позаду. Але я знала, що то Тея. Почути, де саме вона перебуває, ніколи не було проблемою. Її голос не лише протинає стіни, але й пронизує до кісток.

– Гаразд, – несміливо кахикнула я. – То з ким ти братимеш участь у конк...

– Я співатиму з «Фьокк Йостіном»!

Я ледь не впала зі стільця.

– Що-о? Співатимеш з...

– *You heard me, shitface!* Еге ж, я – співатиму – з гуртом «Фьокк Йостін» – на Конкурсі талантів! Прикольніше, ніж пиццати соло в дитячому хорі, не?

Я чула, як вона вишкірила зуби в посмішці.

Небо засліпило очі, коли я примружено глянула у вікно.

Як це типово!

Як типово!

У «Фьокк Йостіні» грає мій однокласник Бйорн Інге – на бас-гітарі, а також Магнус та Фелікс із паралельного класу – на ударних інструментах і звичайній гітарі. Гурт існує лише від літа, однак хлопці вже зуміли стати мегапопулярними в сьомих класах. Не те щоб їм довелося долати велику конкуренцію – у сьомих жодних музичних гуртів, власне, і немає, – і все ж «Фьокк Йостін» найкрутіший.

Коли стало відомо, що вони шукають до Конкурсу талантів вокалістку, охочі потрапити на прослуховування з'явилися уже за кілька хвилин. Ми з Нільсом упродовж двох днів на кожнісінькій перерві чули завивання претенденток. Дівчата співали й голосили в шкільних коридорах, аж вуха в'янули. Але хоч трохи талановитих серед них не було. Я добре прислухалася.

Та щось я, видно, таки пропустила. Бо на третій день усі перерви минали вже цілком нормально. Ніхто не тинявся школою, не мугикав собі під ніс, ніхто не чіплявся до Магнуса, Фелікса чи Бйорна Інге й не канючив, щоб їх узяли до гурту. «Фьокк Йостін», вочевидь, знайшов собі вокалістку.